

## 7. njedzela po swjatej Trojizy.

Mark. 8, 1—9.

W tych samych dnjach, jako wulki lud tam bjesche a njemě-  
jachu nicžo k jědži, jatwola Jěsuš swojich wučjobnikow k sebi a  
džesche k nim: Mi je žel teho luda; pschetož woni su hižom na  
tji dny pola mje jatwostali a nimaju nicžo k jědži; a hdy  
bych ja jich bjes jědže dom puschezil, bychu woni na  
puežu jatwutli. Pschetož někotři běchu s daloka pschischli.  
Jeho služomnizy pak wotmoltwichu jemu: Hdže my khlěba wo-  
smjemy tudy w pusezinje, so bychmy jich našyczili? A wón pra-  
schesche jich: Wjete macze pokrotow? Woni pak džachu: Sny-  
dom. A wón pschikasa ludu, so bychu so na semju sežydali. A  
wsa te žydom pokrotu a džakowasche so a lamasche a da je swo-  
jim wučjomnikam, so bychu je prjódł kladli, a woni kladžechu je  
ludu prjódł. A mějachu trochu rybiežkow; a wón so džako-  
wasche a kasasche te same tež prjódł klasež. Woni jědžichu pak  
a buchou našyczeni a nasbėrachou sbytknych kruschkow žydom kor-  
bow. A jich bjesche na schtyri tatwšyntow, kiž jědli běchu; a wón  
puschezi jich wot sebjje. Samjeń.

Kak lubje a rjenje so tu Jěsuš sa hlódnny lud stara!  
To je s krotka sacžischez, kotryž tuta stawisna na naš czini,  
a tutón sacžischez je czim wjetschi a hlubšchi, czim bóle so  
człowjek džensnisheho cžaša prascha: Je tajke něschto s žyła  
móžno bylo a je to džensna hischeže móžno? Mochlo so  
pschi tym drje pěknje na to pokazacz, kak so naš swěrnny  
Bóh wonkach w Božej stwórbje kóžde nalěczo s nowa hotuje,  
wjete wjetschi džiw dokonjecz a wjete wjazy ludži našyczicz  
hacž je so to tehdy stalo, a je žyle wěste, so budže tam  
wonkach wjete wjazy hacž žydom korbow sbytknych. Wschaf  
žyly swět ty, Božo, sežiwisch, a to kóždy džen. Wulki,  
psche wschu měru wulki je tu Boži džiw! Schtó móže  
wobliczicz wschěch ludži, kiž wschědnje tebi k blidu du? A